

İşit

— Songül Bulut · 05 Ekim 2014

Sarı bir yasa büründü doğa
Yeşil gülücüklerini bastırırken ilk yazın
Yatağa düşer sayrı mevsim
Dinmez öksürüğü nezlesi
Hazandır artık
Yaprakların intihar vakti
Bir bir bırakırken tutunduğu dalı
Gazelden torfa sonra yürür yine bedene
Vermeden fire özünden.

Ya sen
İnsan kılığında adam
Utanmadın mı tabiat anadan?
Verdiği süt akarken damarından
Salıp nefreti toprağa
Kan sağdın insandan
Gülüşünde ömrü uzarken kelebeğin
Kafasını ayırdın bebelerin
Dehşeti gözlerinde yetişkinin

Sen de mi doğanın eseri?
Kırılan zincirin halkası sevgi
Bir soyunsa bedeni
Ruhu cehenneme zebani
Jiletin hikmetiydi
Sakallarında kaldı gerçek kimliği